

[Miljøministeren.]

med de almindelige decentraliseringsbestræbelser at overføre opgaverne til hovedstadsrådet.

Jeg kan sluttelig anbefale lovforslaget til hurtig og villig behandling i tinget, således at forslaget kan træde i kraft den 1. april 1975.

Endvidere tillader jeg mig for folketinget at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om naturfredning*.

Baggrunden for forslaget er først og fremmest regeringens ønsker om administrative og lovgivningsmæssige forenklinger. Lovforslaget vil således på en række områder afskaffe forskellige former for dobbeltadministration, således som dette har været ønsket af dobbeltadministrationsudvalget.

Lovforslaget bygger på, at fredningsplanudvalgene opretholdes som selvstændige organer til varetagelse af en række fredningsmæssige opgaver. Dette er i overensstemmelse med resultatet af den debat, som førtes herom i folketinget i dette forår.

De væsentligste af de bestemmelser, der foreslås med henblik på en forenkling af administrationen, er dem, der vedrører fredningsplanudvalgenes virksomhed. Efter den gældende lov skal etablering af en række forskellige anlæg i det åbne land godkendes af fredningsplanudvalget. Det gælder f.eks. campingpladser, motorbaner, tankstationer og lossepladser. Disse anlæg kræver tillige godkendelse efter zoneloven. De foreslåede regler vil medføre, at det fremtidig kun er zonelovsmyndigheden, der skal godkende de pågældende anlæg. Dette vil i forening med det nylig fremsatte lovforslag om ændringer i zoneloven, som medfører en afskaffelse af byudviklingsudvalgene, betyde, at de borgere, som ønsker at etablere sådanne anlæg, fremtidig kun skal henvende sig til amtsrådet. I denne forbindelse vil jeg også nævne den nugældende regel i naturfredningslovens § 43, stk. 4, hvorefter fredningsplanudvalgets tilladelse i visse tilfælde kræves til opførelse af beboelsesbygninger for landbrugs-, skovbrugs- og fiskerierhvervet. Lovforslaget bygger her på, at denne regel naturligt hører hjemme i by- og landzoneloven, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet i naturfredningsloven i

forbindelse med en ændring af by- og landzoneloven. Denne ændring vil ske, når der samtidig med genfremsættelsen af forslaget til lov om kommuneplanlægning fremsættes det særlige lovforslag om konsekvensændringer i zoneloven, som jeg omtalte i min forelæggelse for nylig af forslaget til lov om ændring af zoneloven.

Nogenlunde den samme form er valgt med hensyn til bestemmelsen vedrørende naturfredningslovens § 47, stk. 1, nr. 2, om en ophævelse af vejbyggelinien, hvor der ganske vist er tale om et område, der administreres af fredningsnævnene. Også her drejer det sig om en ophævelse, hvis ikrafttræden vil blive udløst af forventede ændringer i anden lovgivning.

Samtidig med, at lovforslaget på denne måde medfører en væsentlig indskrænkning af fredningsplanudvalgenes beføjelser til selvstændigt at træffe afgørelser, understreger forslaget fredningsplanudvalgenes opgaver af rådgivende art.

Jeg skal her henvise til lovforslaget og bemærkningerne, især til § 1, nr. 3, og derfor nøjes med at understrege, at en af fredningsplanudvalgenes hovedopgaver i den nærmere fremtid bliver at medvirke ved tilvejebringelsen af regionplanerne efter loven om lands- og regionplanlægning. Dette kræver et samarbejde mellem udvalgene og de regionplanlæggende myndigheder. Et sådant samarbejde eksisterer allerede i dag, men for at understrege betydningen af det og for, hvis det viser sig nødvendigt, at fastsætte egentlige regler herom, er der foreslået en særlig bestemmelse om dette samarbejde. Det har i øvrigt været en naturlig konsekvens af denne fremhævelse af de rådgivende funktioner, at det igennem de senere år næsten ikke anvendte fredningsplanbegreb er foreslået ophævet.

Jeg skal ikke her i detaljer gennemgå de forskellige andre forslag, som også er et udtryk for en forenkling. Jeg vil dog gerne udtrykkelig henlede opmærksomheden på et af disse forslag, nemlig § 1, nr. 13 og 14, som vedrører friluftsklamer. Ændringerne her medfører bl.a., at naturfredningsmyndighederne kun skal beskæftige sig med reklamering i det åbne land og omvendt, at reklamering i byer og bymæssige bebyggelser bliver et rent kommunalt anliggende. Dette vil også blive understreget ved gen-